

Ekonomka Šichtařová je tvrdý realista: TAHLE KRIZE NEMÁ RYCHLÉ ŘEŠENÍ

- CZ24 News | 14. července 2022

SVĚT: Někdy v sobě objevuji zvláštní škodolibost. Prý škodolibost není hezká vlastnost. Hm. Možná není. Jenomže každý tlak způsobuje protitlak. Buď mu podlehnete a necháte se semlít, anebo čas od času cítíte jistou škodolibost.

Vůči komu? Vůči lidem, kteří si občas říkají levicoví progresivisté, občas si říkají mainstream, občas si neříkají nijak, ale ve své podstatě, ať už jsou maskováni za jakoukoliv nálepkou, jsou to především dogmatici, kteří nás dostali jako společnost tam, kde jsme.

Je těžké necítit škodolibost, když od roku 2008 neustále říkáte, že politika centrálních bank i vlád je úplně špatně a že povede ke značnému strukturálnímu a technokratickému rozvratu – tedy k něčemu úplně jinému než klasická cyklická recese. Je těžké necítit škodolibost, když se vám po celou tu dobu progresivisté posmívají, protože argumenty jim chybí, že jste něco jako „doktor zkáza“, že si stavíte kariéru na strašení a že prý když někdo neustále předpovídá krize, vždycky se musí strefit, protože cyklické krize chodí pravidelně. Je těžké necítit škodolibost, když dojde na vaše slova a místo „normální cyklické krize“ dochází poté, co se podhoubí 14 let tlakuje, k zásadnímu strukturálnímu rozvratu, který byl úplně jasný. Který každý mohl a měl vidět – ale progresivisté ho výsměšně popírali.

Jeden z nejmočnějších mužů planety, šéf americké centrální banky Fedu Powel nedávno přiznal, že desítky let centrální banky používaly chybné modely. Konkrétně dvě desítky let, doplňuji já. Konkrétně od pádu amerických dvojčat. A ve větší míře pak začaly být používány od roku 2008. A jejich důvodem nebyl žádný pořádný ekonomický výzkum, ale pouze filozofie. Nic než pouhá filozofie, či spíše ideologie. Ideologicky se prostě hodila teze, že je možno odstranit jakoukoliv bolest v ekonomice. Že je možno docílit neustálého hospodářského růstu, aniž by byl provázen dostatkem práce.

Centrální banky se krutě zmýlily, protože uvěřily ideologii. Jiný důvod není. Stará dobrá ekonomie založená na důkazech (evidence biased) věděla od roku 2008, že musí přijít strukturální rozvrat: Musí přijít ztráta konkurenceschopnosti, musí přijít snížení globálního významu Evropy a Ameriky relativně ku třetímu světu, musí přijít inflace. K tomu prostě makroekonomická politika, či spíše parodie na ni, dlouhodobě směřovala. A znovu vás upozorňuji: To, co prožíváme, *NENÍ* normální cyklická krize. Nemá tak rychlé a už vůbec ne tak snadné řešení.

Začátek pandemie v roce 2020 se stal dokonalou záminkou, aby kolektivisté všeho druhu vystupňovali svůj nátlak a pod rouškou strachu z pandemie ještě víc začali šlapat tržní ekonomice po krku. Už jen sám výraz tržní ekonomika se dnes stává víceméně pejorativním výrazem. Strach byl vždy největším spojencem všech kolektivistů. Vzbudit v lidech strach a potlačit v nich všechnu radost ze života; nebo ještě lépe, vzbudit v nich výčitky svědomí za radost ze života. Když se kolektivistům podařil ten majstrštych, že ve vás poprvé vzbudili výčitky svědomí za objednaný hovězí steak, protože tím způsobujete oteplování planety a drásáte matku Gaiu, tehdy nad vámi poprvé vyhráli. Už vás měli v hrsti a teď už budou lidé tancovat, jak se jim bude pískat, protože se cítí provinilými hříšníky. Svobodným lidem bez ostychu nelze vládnout. Ale přesvědčte člověka, že se má stydět a bát, a klidně skočí na váš rozkaz ze skály.

A potom už bylo až příliš snadné v tom všeobecném ovzduší strachu říci: musíme tisknout peníze, musíme rozdávat dotace, musíme se zadlužovat, musíme zavřít továrny, musíme zničit živnostníky, musíme pracovat jeden za všechny a nikdo sám pro sebe, musíme tisknout peníze, abychom je mohli rozdat všem. Dnes máme, co jsme chtěli: Máme inflaci mířící k 20 procentům. Dřeme proto, aby nám v průměru zhruba třetinu stát sebral na daních, z toho, co zbyde, většinu utratíme kvůli nehorázné inflaci, a pokud někdo přeci jen dokáže našetřit úspory, pětina z nich se mu kvůli inflaci jen tak rozplyne. Máme přesně to, co jsme chtěli: Máme dost peněz v oběhu pro všechny.

Už méně se říká, že tyhle peníze pro všechny jsou šunt. Už málo se říká, že centrální bankéři při tomhle pumpování peněz do oběhu a politici při zadlužování zapomněli na prostý matematický fakt: Víc peněz za nezměněné transakční rychlosti a nezměněném objemu výroby vede k inflaci. Tečka. Prosté, snadné. Centrální bankéři však hledali kvadraturu kruhu, a tam, kde stačí prostá rovnice, dosadili ideologii. A posmívali se, že prý stará dobrá ekonomie neustále jen věští rozvrat a zkázu a kde prý ta krize je?

Místo toho, aby centrální bankéři konali svou práci a počítali jednoduchou rovnici, oznámila nedávno Evropská centrální banka, že se chce podílet na prosazování zelené politiky. Je to, asi jako kdyby si vaše uklízečka osobovala právo diktovat vám četnost sexu. Nic jí do toho není. Centrální bance není nic do ekologie a už vůbec do parodie na ekologii v podobě podivného „ekologismu“.

V naší zhoubné politice stále pokračujeme – zejména v eurozóně. Ta dosud proti inflaci prakticky nic nedělá. V eurozóně bude ještě celý rozvrat dříve či později dokořeněn dluhovou krizí. To není strašení či tipování; to je konstatování. Skutečná ekonomie bez ideologie to vidí jasně. Bez opuštění zhoubné ideologie se ekonomický rozvrat bude prohlubovat. Drahé energie nejsou přechodným stavem, ale novým normálem. Bez snížení velikosti peněžní zásoby se inflace stane chronickou. Bez drastického snížení veřejných výdajů je neodvratná dluhová krize v Evropě v horizontu několika málo let. A snížení konkurenceschopnosti a globálního významu již je realitou.

Jeden kolega blogger rád říkává: Show me your results. O tom to je. Zchudlí ideologové budou pořád jen mluvit a hlasitě se posmívat za údajné věštění zkázy, protože argumenty nemají, ale hlasitý smích je slyšet. Ti, kteří ještě nezapomněli, o čem jsou ekonomie a neokortex, se budou jenom spojeně tiše culit, protože v době, kdy se jim progresivisté posmívali, aby jim ukázali tu svou krizi, už měli dávno potichu nakoupeny reality, zlato, vyvedeny peníze do energetických akcí ve Skandinávii, nabrané úvěry a zafixované nízké úrokové sazby. V tom je ten rozdíl mezi vírou v ideologii a znalostí faktů.

AUTOR: Markéta Šichtařová

ZDROJ: Blog IDNES